

KRAJJCZÁROS ALAPÍTVÁNY

- közhasznú szervezet -

Adószám: 18481776-1-07; Otp 11736116-20124496

8001 Székesfehérvár, Pf. 154. – Székhely: 8000 Szfvár., Bregyó köz 2. sz.

Tel: 06/30/9566-736, Fax: 22/379-384; E-mail: krajczaros@t-online.hu

Honlapok: <http://krajczaros.uw.hu> és <http://haemgo.uw.hu> és <http://civiltukor.uw.hu>

Múltidéző Kápolnán 2010. február 27.

„A kápolnai csatában 1849. február 26-27-én a magyar honvédsereg jelentős vereséget szenvedett a császári és királyi csapatoktól...”

Talán nem kevesen vannak, akiktől megkérdezvén, hol is Kápolna és mi is jut a településről az eszébe, elbizonytalanodva néznének a kérdezőre. A **hajdani csata** időpontjának és kimenetének, de főként egyik következményének - a néhány napra rá kiadott (e sorok írója szerint sorsunkra máig kiható) olmützi alkotmány - firtatása további erőpróbát jelentene napjaink polgárának, köztük a felnövekvő nemzedéknek. Nos ezen állapoton változtatás szándéka, no meg sok egyéb motiválta a főszervezőt, de egyben aktív résztvevőt, László Zoltán hagyományörző főhadnagy urat és a hajdani csatát felidéző korhű egyenruhás társait.

A civil szervezetek életében jártassággal hivatkozott meghívottként számomra kiemelt jelentőséggel bírt, hogy ismét találkoztam egy elszánt – tizenévesektől a korosabbakig és a fiúk mellett hölgyekből is álló- csapattal, akiket nem riasztott vissza a hideg szél és a folyamatos esőzés, de a sárdagasztó körülmények sem, hogy hazánk történelmének egy picinyke mozzanatának élön tartásáról gondoskodjanak, felidézzék a hazájukért életüket áldozó honvédek küzdelmét.

De további gondolatok is kavargtak a fejemben az ott töltött nap során:

- eszembe ötlöttek a részemre egy minap küldött levélnek és a válasznak a sorai is, melyben a bennünket megrovó embertársunk szerint miért is bűnös dolog a Háborús Emlékhelyeket Gondozó Társaság (HáEmGo) logójában a Hungary felirat, miközben a csatlakozásra, tettekre szólító reagálásomra a mai napig nem válaszolt,
- a haza védelmét, a hazaszeretetet ma már gyakorta csak lózungként használó vezetőink sokaság miért nem tolongott a zord időjárás közepette is lelkesen tapsoló közönség sorában?
- a HM tárca vezetése miért nem hasznosítja, de leginkább miért nem pénzeli, a katonai hivatás választására kiválóan ösztönző ilyen programokat, hol voltak éppen az illetékes toborzó iroda képviselői?
- a Nemzeti Civil Alapnál miért is nem lehet célzatosan ilyen tárgyú ismeretterjesztő, csapatépítő rendezvényekre pályázatot kiírni, miközben mindenféle – ellenőrizhetetlen hatékonyságú - képzésekre százmilliók fecsérlődnek el évente...
- felmerült bennem, hogy milyen trendi dolog manapság a fiatalok restségéről, drogozói, nem ritkán bűnöző életértől cikkezni, miközben a szabadidejüket ily módon hasznosan és embert próbálóan, közösséget formálóan eltöltő srácokról és az őket nevelő, tanítgató felnőttekről miért is nem fog a magyar sajtó ódákat zengeni, de vélhetően néhány sort sem áldozni...

No, de a további elmélkedés helyett –ami köztudomású, hogy a tettek nélkül mit sem ér – lássuk, hogy mi is történt a 2,5 napon Kápolnán és Tófaluban?

A főszervező szerint a program rendeltetése, a hadijáték imitálásának keretei közt felkészíteni a résztvevőket a hagyományörzőként vállalt feladataikra. Vagyis kiképzés volt ez a javából. A korabeli különféle nevesített alakulatok ruházatát, életmódját, ellátási rendjét és fegyverzetét, harceljárásait felidézői résztvevők az ország több településéről érkeztek. Az isaszegi tűzerek utánfutón hozták a 49-es tavaszi hadjáratában használatos 3 fontos ágyújukat, a többiek a [felszerelésüket](#). Aki azt gondolná, hogy mindez semmiség, annak csak annyit mondanék, hogy a saját jövedelmükből ilyenekre áldozóknak egy honvéd felszerelése százezrekbe kerül és rengeteg barkácsolással, szabályzatokat, könyvtárakat, internetet feltúró kutató munkával jár együtt. Egy-egy ágyú szakszerű elkészítése bőven hajazza a félmilliót. Vélhetően óriási segítség volna számukra, ha a Magyar Honvédségtől kivont cikkekhez (pl. kulacs, sátor, bakancs és még sok egyébhez) hozzájuthatnának, de ez ugyebár – német, Olasz, stb. követendő példákkal ellentétben – nálunk LEHETETLEN. Az viszont állítólag törvényes, hogy ilyen értékeket garmadával összezúznak, különféle ruházati anyagok garmadával penészednek raktárakban, valamikor vagyonokért beszerzett eszközöket (mozgókonyhákat, vízszállító utánfutókat, stb.) fillérekért eladnak, majd a közbeszerzésre alapozott csodatörvényünkben élő kóklerek százmilliós nyereséghez jutnak... Persze mindezt megelőzi, hogy százmilliós szállítási költségekkel legelőször is az ilyen cikkekét összehordják – lehetőleg az ország másik végében lévő – tároló helyekre, majd szintén filléres zúzógépekbe tömik jelentős részüket. De már megint elkalandoztam...

Érdeemes rápillantani a csatajelentekben nyújtott teljesítményeket értékelők [bírálati lapjaira](#). Mondhatnánk nyugodtan: ez nem semmi... A szakavatott (történész, katona, tűzoltó, orvos, stb.) zsűrizőkből álló grémium a rendkívüli időjárási körülményeket is alig méltányolva tette a dolgát. Miért is??? Mert László úr szavai szerint a fegyverrel bánni - még ha csak szuronyos is - tudni kell. A lovak és ágyútűz közepette folyó munkát (csapatépítést) csak úgy lehet sérülés mentesen végezni, ha a résztvevőket felvértezzük az ilyen képességekkel. Erre felkészítés nélkül felelőtlenség volna vezetőnek lenni. Egyszerű szavakkal kimondott igazsága, megfellebbezhetetlenül helytálló.

A nap folyamán a sportpályányi területen zajló eseményeket, jeleneteket magyarázandón Dr. Katona Tamás professzor közérthető és az elődeinket idéző, olykor adomázó szakavatott szavai tették teljessé.

A magam részéről kívánok László Zoltán úrnak és társainak sok türelmet, kitartást, további sikerélményt és főként támogatókat. Ez utóbbi szerepben néhány – más korunkat, az I. és II. Világháború katonáit bemutató könyv átadásával igyekeztem a vasárnapi eredményhirdetésen méltán elhangzó elismerő szavakat alátámasztani. A Krajczáros Alapítvány képviselőjében várjuk és hívjuk őket is a HáEmGo tagjai közé, hogy „EGYÜTT, TÖBBET ÉS JOBBAT” tudjunk teljesíteni...

Székesfehérvár, 2010. 02. 27.

Németh István nyá ezredes, kuratórium elnök